Ч. 160 Четвер 18 (30) липня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвіка Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Наше духовеньство яко чинник економічний.

Нераз ставимо собі питане: Чому то наш нарід не може якось двигнути ся з нужди економічної? Чому наш селянин не може научити ся лїпше господарити не лиш у поли та городї, але й в цїлім своїм житю домашнім? На перше питане знаходить ся легко відповідь; кождий відповість зараз: неурожаї, гради і тучі, миши, великі податки, всїлякі додатки, роздроблене ґрунтів, брак зарібку довги і лихва і т. д., і т. д. На друге питане не так легко відповісти і над ним, хоч оно не менше важне як і перше, мало хто у нас думає. А прецї — так бодай нам здає ся — коли би наш селянин умів добре господарити, то его господарка, коли-б вже не рівноважила всї причини его нужди, то бодай значно би їх зменшала. Не можна сказати, щоби у нас в напрямі просьвітного і культурного піднесеня нашого народу, особливо же селяньства, не робило ся нїчого. Від яких трийцяти лїт робить ся навіть дуже богато, хоч не перечимо, що можна би ще більше робити. Маємо богато шкіл, з котрих специяльно селяньство може користати; суть навіть фахові школи для селян; всїлякі товариства просьвітні ширять не лиш просьвіту взагалї але й науку господарства; маємо навіть і вандрівних учителїв. А мимо того не видко майже і слїду з тих заходів. Правда, маємо вже богато письменних людий селянами, маємо навіть і таких, котрі знають ся навіть не зле і на тім, що їх безпосередно може трохи менше обходить, маємо таких котрі готові забирати голос і в господарцї висшій, народнїй, значить ся в політицї; але коли подивити ся як стоїть дїло з їх особистою господаркою, то сум бере.

Де сему причина? Коли близше придивляємо ся нашим відносинам, то приходимо до переконя, що в незгодї теориї з практикою. Теориї у нас досить, але практики за мало. Скажім то трохи яснїйше.

Нїяка школа, хоч би навіть і академія рільнича у Відни не научить ще нїкого рільництва, бо школа подає лиш певну скількість знаня, потрібного до практики, а в практичній науцї не може прецї увзглядинити всїх случаїв, котрих суть міліони а міліони. То одно. А відтак чей не всї господарі можуть ходити до школи — треба учити ся з практики. Але учити ся господарства з практики, значить те саме, що піти до якогось майстра на науку. Чим лїпший майстер, тим лїпше внучить ся у него термінатор. А у нас у кого учать ся селяни господарити? Син учить ся у батька, батько учив ся у дїда; наймит і робітник сїльский учать ся в дворі і на приходстві у сьвященика. Щоби набрати ся науки розумного, поступового господарства, потребує наш селянин взірцїв такого господарства, а тих може знайти у себе в селї лиш в дворі у властителя більшої посїлости і на приходстві у сьвященика. Двір серед наших обставин стоїть дуже далеко від селянина. Єсть то впрочім більша посїлість, в котрій наш селянин може вправдї видїти поступову господарку, коли де яка єсть, може познакомити ся з господарскими машинами, з рацiональною годівлею худоби, з ріжними галузями господарства, але не в силї того всего примінити до свого господарства і не може вглянути глубше в само веденє господарства і в житє господаря, котре навіть єсть зовсїм инше як у него.

Далеко близше, вже по своїй природї, стоїть селянинови приходство. Сьвященик своїм званем а нераз і походженем стоїть в безпосередній звязи а під взглядом економічним єсть також дуже зближений до селянина. Він же такий самий господар як і его прихожани, лиш що має трохи більше ґрунту. Сьвященик у нас, серед наших відносин, тим, чим в инших краях т. зв. кметї або більші господарі (Grossbauer в нїмецких краях). Він отже може і повинен бути для нашого селянина примiром і взірцем в господарстві.

Ба, кажуть нераз: чого вже від того сьвященика не вимагає ся! Він має бути в першім рядї сьвящеником, відтак учителем, лїкарем, правним дорадником, полїтичним провідником, сторожем публичного порядку та моральности і т. д. а ви ще хочете, щоби він був і учителем господарства, огород иком, пасїчником та ще Господь знає чим!

Ну, не так страшно, як написано. Насамперед крім обовязків сьвященика не вимагає ся від него нїчого більше, як лиш того, чого треба вимагати від кождого иншого образованого, честного, щирого і прихильного всїм чоловіка. Кождий такий чоловік, не лиш сьвященик, скоро лиш може, повинен бути другому в потребі просьвітителем, учителем, лїкарем, правним дорадником, полїтичним провідником, сторожем публичної моральности і порядку і т. д. А що-до господарства, то нїхто не вимагає того, щоби він ходив н. пр. по селу і учив. Він повинен бути лиш взірцем господаря для своїх прихожан а они вже самі будуть учити ся від него.

На жаль треба сказати, що у нас дїє ся на відворот — а тому певно і самі сьвященики

Чародїйна карточка.

(Казка з дїйстности — Юлїя Вайса).

(Конець).

Доктор не міг спати цїлу ніч. Навіть не міг вже й думати; лежав як колода. З того дива, яке пережив нїби аж мозок засох єму в голові. Місяць повнолиций заглядав єму у вікно. І доктор видїв, як він поволи заходив поза дахами, як блїдли зорі одна за другою, видїв, як вже на день вибирало ся, а він все ще не спав і лежав затиснувши губи. Наконець опамятав ся на стілько, що покивав з дива головою і заснув. Коли встав, отворив скриночку, став знову любувати ся карточкою і сказав: Дякую тобі, дякую сердечно! І від легкодушної я вибавив ся. Зробиш менї ще...

Хотів сказати: Зробиш менї ще дальшу прислугу, люба карточко. Але не докінчив і знеохочений спустив голову. Єму здавало ся, що не треба вже робити дальшої проби, бо то на нїщо не придасть ся Але за кілька днів, в котрих ані на одну женщину не подивив ся, надумав ся якось инакше і его закортїло знову завести собі родинне житє і він потїшив ся та став знову сьміло споглядати на сьвіт. А що в нашим містї, що друга хата то красавиця, то й незадовго знайшла ся така, що єму сподобала ся. А та називала ся Леся.

Леся була у маючої родини. Здавало ся, що она відзначає ся спокійностию і скромностию. Говорила мало, ходила поважно, свою веселість не проявляла голоснїйше, як того дозваляла найстрогійша чемність. Доктор незадовго і з нею був дуже радий. Тота людина — думав він собі — буде держати ся здалека від цїлого сьвіта, лиш щоби, тим більше тим щирійше жити для мене, для свого чоловіка. Не буде нїчим більше радувати ся як лиш мною і дїтьми. Таки аж не знав що собі робити з радости мимо того, що вже тілько разів завів ся. Непоправний! Що би то було з ним стало ся, як би не чародїйна карточка! Але нема чоловіка на сьвітї, що поїв би всї розуми. Наймудрійший той, хто добре сьвідомий того, що і він дурний і длятого стережесь дуже пильно того, щоби не зробити якої дурницї. Длятого доктор і сим разом надумав ся ще завчасу та взяв чародїйну карточку і зробив, як давнїйше. Як же добре на тім вийшов! Не дармо єму так серце забило ся, коли на другий день станув на порозї до Лесиної хати.

Набрав відваги і увійшов. Подивив ся служниці остро в очи. Але по тій не було видко нїчого, хиба то, що її якось дивно стало, чого він на ню так остро видивив ся. — Хиба-ж може не знайшли карточки? — подумав собі доктор. Але й зараз пригадав собі, що так само здавало ся і у Иосифи. — Зажди, вийде на верх.

Але якось не хотїло вийти на верх. Прийшла хвиля, коли вже мав працати ся. В спокійних, лагідних чертах Лесї не видко нїякої зміни, нїякого слїду, що наводив би на якийсь здогад, в очах нїякого живійшого блеску. — Може таки поправду не знайшли карточки! Та й і то може бути. — Непевність мучила его. Мусів конче знати. Сїв отже знову, як той що ще в послїднїй хвили надумує ся, як би висказати то, що єму лежить на серци. — От що я ще хотів спитати, моя панно, чи тут у вас вчера... лиш я пішов, я загубив... Леся видивила ся на него. По хвили як би собі щось пригадала, відозвала ся: Ага, карточка.. правда; правда!

Леся не могла собі зараз нагадати, де оно ту карточку встромила. Наконець пішла до шафи, де стали склянки та всїляка столова посудина, заглядала в чарки та склянки, аж наконець з якогось скляного збанятка виймила карточку.

Доктор з великою увагою слїдив за словами, рухами і мінами любої Лесї. Не вже-ж би она таки справдї не здогадувала ся, що то значить, коли хтось має таку карточку?

І чим більше він видїв, що на її краснім личку не проявляє ся нї найменший вираз, тим більше спадав єму на серце нїби якийсь тяжкий камінь. — Чи знаєте, моя панно — він конче хотів її виміркувати — чи здогадуєте ся, що значить для мене ся карточка? — Мабуть хочете викупити свій перстїнь — відповіла она рівнодушне, так, як би кликала Вар-

не заперечать, що бодай в перших часах господарованя не они своїм прихожанам але ті їм були взірцем. Можна нераз почути жалї сьвященників, що тому лиху винувата невідповідна система виховуваня молодих сьвященників в духовній семинариї. Не перечимо, що єсть і в тім трохи рациї. Але на наш погляд не всему винувата та система; єсть тут і вина, і то мабуть чи не найбільша у самих одиниць. Нинї щоби научити ся чогось в теориї, не треба аж зараз окремого учителя або може ще й окремого факультету. Єсть богато таких річий, котрих при добрій воли і охоті та пильности можна й самому научити ся. А вже нїчого лекше, як призбирати собі теоретичних відомостий з господарства. Треба лиш трохи замилуваня до того. Кождий молодий чоловік, котрий хоче посьвятити ся званю духовному, повинен в своїм власнім интересі памятати на то, що він має стати і господарем і длятого добре собі розважити, чи має замилуванє до господарства, котре має стати ся не лиш підставою єго житя, але повинно бути також взірцем для громади, в котрій єму колись яко сьвященикови прийде ся дїлати. Коли-ж скаже собі: так — то нехай тогди бересь до теориї, а практику опісля борзо набуде.

У нікого не мігби наш селянин так добре учити ся господарства, як у сьвященика, а священик в тім знаходив би навіть поміч для себе. Хоче н. пр. сьвященик садити або щепити деревця в своїм городі, нехай запросить до себе кількох старших хлопців на дві три години на той а той день; нехай їм покаже як і що, они зроблять та й самі научать ся і єму поможуть. По селах буває дуже часто так, що жид іде в спілку з селянином. Хто з них на тій спілцї лїпше виходить, сего тут не тикаємо. Але чи не міг би так само і сьвященик іти в спілку з селянами? Се єго гідности сьвященичій не пошкодить, противно піднесе єї, коли селянин від сьвященика научить ся розуміти хосен спілки і спосіб, як в нїй поступати. Але до того треба рахунковости і на тій повинен сьвященик знати ся; она-ж і єму самому в господарстві дуже потрібна. Цїле єго господарство повинно опирати ся на рахунковости. Словом сказавши, кождий сьвященик на селї повинен старати ся о то, щоби вести як найлїпше своє господарство але заразом вести і так, щоби оно було взірцем для цїлої громади та вплывало на ню в кождім напрямі. В тім лежить вага економічного значіня нашого духовеньства в нашім народї.

Перегляд полїтичний.

З віденьскої ради громадскої виступив член єї пос. Пахер, нїмецкий национал і антисеміт, а за причину свого виступленя подав, що на внесенє дра Люґера ухвалено майже одноголосно іменувати віце-директора маґістрату Тахава директором маґістрату, мимо того, що Тахав єсть з роду жид. Оповіщаючи то в антисемітскій ґазеті, каже Пахер, що по угоді антисемітів з ґр. Баденїм, працював ще спільно з антисемітами, але сей послїдний факт противить ся рішучо єго поглядам і він не хоче длятого належати ще дальше до ради громадскої.

В наслїдок несподїваного вибуху ворохобнї в Македониї наперли держави европейскі на Грецию, щоби она не піддержувала ворохобнї а грецке правительство приказало спиняти ворохобників на границі. Грецка праса доказує, що Греки в Македониї виступають лиш у власній обороні від Болгар, бо турецке войско їх не в силї оборонити, а повстанцї з Грециї поспішили лиш на поміч своїм одноплеменникам.

Новинки.

Львів дня 29 липня 1896.

— **Новий уряд почтовий** увійде в житє з днем 1-го серпня с. р. в селї Гочві, лїского повіта.

— **В руский ґімназиї в Перемишли** було в минувшім роцї шкільнім 294 учеників. Всї ученики були греко-кат. віроісповіданя і рускої народности. З кінцем 1896 року шкільного одержало першу клясу з відзначенем 33 учеників, першу клясу 210, поправку 25, другу клясу 18, третю 6, а некласифіковано двох. З стипендий користало 22 учеників і побрало разом 2.573 зр. 50 кр. Одноразових запомог роздано 60 на суму 106 зр. 90 кр.

— **Огнї.** Дня 22 с. м. о 2-ій годинї з полудня вибух огонь в селї Жидовичах, перемишляньского повіта і знищив 11 загород селяньских. Шкода звиж 5.000 зр. не була обезпечена. Причиною пожару був імовірно підпал. Підозрілого о підпаленє Прокопа Шевчука увязнено і відставлено до суду в Перемишлянах. При ратованю відзначив ся жандарм Петро Засгавний. Погорільцї майже виключно бідні люди. Завязав ся комітет ратунковий, до котрого входять парохи обох обрядів і властитель села п. Витославский. — В Скнилові, золочівского повіта, вибух огонь дня 20 липня около півночи. Погоріло 9 господарств з усїми будинками і припасами сїна. Обезпечена шкода виносить около 3.100 зр. Причина пожару не звістна. — В Канчузї, ланьцутского повіта, згоріло дня 22 с. м. 5 домів, а між ними і школа. Загальна шкода 4875 зр., а була обезпечена лиш на 2200 зр. — В Лїшни під Дрогобичем дня 24 с. м. около 10-ої години вечером вибух огонь в тамошній церкві. На щастє згоріло лише кілька штук церковного біля і кілька лїхтарів. Причиною пожару була незгашена паламаром сьвічка. Шкода виносить около 80 зр. — В Рекшинї, бережаньского повіта, погоріло 9 селяньских загород. Шкода виносить 10.000 зр. — Оногди навістив пожар місточко Підволочиска і знищив 30 домів. Без даху лишило ся 90 родин.

— **Снїг в липни.** В Дечинї над Лабою в Чехії лютила ся дня 22 с. м. сильна буря, що наробила величезної шкоди в садах і на поли. Снїг і град вкривав довгий час землю.

— **Страшна родинна драма** лучила ся в суботу в Еґреш на Угорщинї. Одна 18-лїтна дївчина Румунка пробила там вилами власну матїр і свого суджeного. Дївчину арештовано.

— **Геройска дївчина.** Дня 23 с. м. навістила сильна буря західну Галичину, а особливо села Ґромник і Богоновиці коло Березова. В наслїдок тучі прибула нагле вода в рiцї Бялій і затопила переїзджаючий віз з парою коний. Візник вспів виратувати ся, але конї і віз пірвала вода, відтак затопули і конї, а на задній части воза лишило ся двоє дїтий. То побачила 18-лїтна дївчина Ахна Малездрова з Ґромника, що несла вітцеви обід. Не надумуючи ся, поставила двійнята на березї, а сама кинула ся в розбурхану воду і серед найбільших трудів виратувала від нехибної смерти обоє дїтий.

— **З Коломиї** пишуть, що дня 27-го с. м. донесено тамошній жандармериї, що на болотах коло фабрики сїрників найдено части дитинної одежи. Фірер жандармериї Данек пішов на вказане місце і найшов там трупа пятнайцятьмісячної дитини. Ще того самого дня вислїдив жандарм матїр убитої дитини. Була нею служниця Олена Лелика. Єї арештовано.

— **Археольоґічне відкритє.** В Чернівцях ведуть ся тепер роботи коло будови каналів Тепер викопують рови коло зелїзницї і там найшли глубоко в земли підвалину з каміня, на три метри широку. Фахові люди твердять, що та підвалина буде мати около 2000 лїт і походить з якоїсь римскої будови.

— **До історії австрийского гимну народного.** Йосиф Гайдн (род. 31-го марта 1732 в Роравї коло Бруку над Литавою, умер 31-мая 1809 у Відни) пізнав підчас свого побуту в Анґлії трогаючий вплив британьскої пісні национальної „Бо-

---

вару, щоби та ішла збирати зі стола. Доктор видивив ся на ню. — А чи здогадуєте ся, на що хтось... Чи маючий чоловік потребує того, щоби... Чи та суперечність вас зовсїм не занепокоїла? — Але що тут богато говорити, то річ певна: Леся була кругом дурна.

— Дякую тобі, дякую сердечно, люба карточко, що я позбув ся і безглуздої — сказав доктор вечером, коли вернув домів. Але по словах вітхнув важко. Раз був злий сам на себе, що такий непоправний і так легко дає серцю волю, котре в кождій із тих чотирох дївчат хотїло видїти ідеальні сотворіня; єго взяв тяжкий біль, коли пізнав в собі ту свою слабість, сам себе встидав ся. А відтак взялась єго зневохота, бо — ну, бо з того знов не було нїчого, а єго лиш ще більше кортїло привести собі вже раз жіночку в хату. Ба, вже майже гнївав ся на карточку, котра прецї робила єму добру прислугу. Аж жаль єму стало, коли поперед очи пересунулись єму Ірма, Мария, Йосифа і Леся — ба, тої безглуздої Лесї було єму, сердешному таки дуже жаль. А які він мав сеї ночи неспокійні, попутані, гіркі, гірколюбі сни! То лиш річ певна, що доктор від тепер не перепустив анї одної дївчини, щоби не подивити ся на ню миленько. Та й не диво тому, що він незадовго вишукав собі знов панну, а та звала ся Ернестина.

А хто-ж була та Ернестина? Що й она була повабна та красна, того не потребуємо казати, бо вже знаємо сердешного доктора. Він пізнав єї одного разу, коли в маю вибрав ся був на село на прогульку. Втїкав на село, щоби позабути на ті пропавші для него красавицї, що не хотїли уступитись єму з єго души і важко давили серце. Там побачив єї і зміркував, що лиш ще она змогла би вибавити єго з тої муки. Она була донькою майора. Наш доктор попри свою пристрасть для дївочої повабности мав ще й то до себе, що особливо любив людий войскових. Ті люди, що кождої хвилї готові потерпіти смерть для загального добра і полишити сиротами тих, що їм наймилїйші, а мимо того жиють собі весело, хоч нераз і скупенько, притягали єго найбільше до себе і він їх високо поважав. Почув ся длятого вдвоє щасливим, коли єму позволено бувати в домі майора. Мати майора за тестя, майора за дїда для своїх хлопців — ну, від того єму аж голова крутила ся! А чи тут не опустить єго розвага? Чи не дасть ся зловити в сїтку? Ну, признаємось, що поділяємо високу гадку доктора о станї официрскім і не побоюємось нїчого о донцї официра. А чародїйна карточка доктора покаже нам ясно, що наша правда. А доктор хоч доси чотири рази тяжко завів ся, то все-таки не залишив зробити послїдної проби. Хиба-ж нема виїмки у всїх станах? А як то мило буде, коли єму проба з карточкою потвердить повний гадок і любови ум Ернестини!

Она сидїла, як звичайно при ручній роботї, бо з неї була таки направду пильна господиня, котра в тихій запопадливости видїла всї потреби домашного господарства і виповняла їх. Доктор в души ще послїдне захитав ся, а відтак рішив ся і не без того, щоби не зачервонїти ся трохи, пустив карточку на землю. Коли відтак майор вивів єго з хати і щиро стиснув за руку, він би вже волів був, щоби карточка була у него в кишени, так зробило ся єму прикро, що він так очевидно честних і знаменитих людий хоче ставити на пробу. Але вже стало ся. А може як-раз карточки не знайдуть і она загубить ся; хоч правда, що то було більше лиш бажане, як хоч би лиш трохи оправдана надія. Коротко сказавши, карточку знайшли і пізнали єї вагу, а доктор зміркував то зараз, коли другого дня по полудни прийшов до Ернестини. А серце єму таки сильно било ся. Она, що правда, встала легенько і живо, як звичайно коли він приходив, підійшла до него з виразом здержаливої радости, як пристало на обичайну дївчину, котра витає того, котрого радо бачить при собі. Але коли він подав їй руку, то она нараз стала чогось дуже пригноблена і зловилась рукою за серце, що в нїй дуже било ся. Спустила головку і повела очима по єго лици, як би чогось бояла ся.

— Ернестино, що се вам! — спитав доктор щиро, а голос єго дрожав з радости, бо то, що він тут бачив, було для него солоденьким потвердженем того, що она єго любить і що страшну терпить муку ізза того, що віддала руку нещирому, котрий удавав, що жиє в лїпших відносинах, як було поправдї. Чого він удавав, що нїби то він маючий? Чи гадав, що заманить єї тим, що она віддасть ся за богача і стане панею? Чому не поступав честно і отверто так,

же хорони короля“ (God save the King). Повернувши 1794 року до Відня, висказав він свому добродїеви Бернардови бар. van Светинови, — котрий будучи реформатором всїх справ наукових в Австриї вилив як найкористнїйше на всї дїла штуки і науки, та стояв тодї на чолї великого музикального товариства, — бажанє, щоби й Австрия отримала подібну пісню, котра би одушевляла Австрийцїв в борбі за володаря і вітчину; заразом висказав Гайдн готовість, уложити такий гимн. Светин переказав сю гадку президентови правительства нижно-ракуского Францу гр. з Заврав, котрий повитав предложенє Гайдна з великою радостию, обіцюючи собі з такої пісни в тодїшнїм прикрім положеню Австриї великий успіх; він поручив проте проф. естетики при Тересиянум Леопольдови Гашці уложити поезию, а Гайдн переняв композицию гимну. В сїчни 1797 року покінчили оба свою роботу. Дня 12-го лютого 1797 р., в день уродин цїсаря Франца, відсьпівано новий гимн народний в зимовім театрі в присутности цїсарскої родини по раз перший публично. Гимн народний Гайдна принято з одушевленем і він став ся небавом загальним добром всїх народів Австриї. Коли по смерти цїсаря Франца в р. 1835 переняв цїсар Фердинанд правлїнє, уложив проживаючий тодї у Відни Кароль де Гольтай на візванє нові слова до гимну народного, відповідаючі зміненим обставинам що й остали в уживаню аж до вступленя на престол цїсаря Франц Йосифа I. (1848). Під правлїнем цїсаря Франц Йосифа I не було спершу автентичного тексту гимну народного, бо уживано кілька текстів. В р. 1853 поручено I. Ґ. Зайдльови уложити нові слова. Єму завдячуємо теперішний текст, признаний найвисшим відручним письмом з дня 17-го марта 1854 р. за автентичний. Коли з часом стали вживати різні відмінні мельодиї призначило ц. і к. державне Мінїстерство війни в цїли одностайности мельодиї на підставі оригінальної музики Гайдна нормальну мельодию для войскової музики, котра була одобрена найвисшим рішенем з дня 6-го цьвітня 1890 р. Сю нормальну мельодию, котру від тепер належить уважати за одинокy важну, приписало ц. к. Мінїстерство віроісповідань і просьвіти для всїх шкіл і наукових заведень підчинених Мінїстерству просьвіти.

— Нещастні пригоди. Дня 21 с. м. в Щавници, 4 учеників ґимназияльних плило лодками по Дунайци, але з неосторожности перевізників лодка вивернула ся і один з учеників Кар. Найнд, з VII кл. ґимн. в Новім Санчи утонув ся. — В Мостах великих втопив ся 20 с. м. візник о. Коржиньского з Торок, плавлячи конї. — В суботу в однім готели в Празї застрілив слухатель права свого 28-лїтного приятеля Емиля Зоммера, в наслїдок неосторожности. Побачивши, що приятель валяє ся в крови, студент трохи не збожеволїв і був би сам посяг на своє житє, коли би не здержала его від того готелева служба.

— Послїдна воля монаха. В Палермо в Італії помер старенький монах Фра Паскаль, котрий 60 лїт жив в тамошнїм монастири. Мешканцї міста поважали его все як сьвятого задля его аскетичного житя. Єго мали також за пророка, бо его числа часто „виходили“ на льотериї. Перед своєю смертию закликав слугу монастиря і велїв піти до редакциї одної італїяньскої ґазети з просьбою, щоби та ґазета надрукована в слїдуючім числї пять чисел для льотериї. Редакция вволила волю монаха, а на другий день цїле місто побігло на льотерию, аби „покласти“ тї числа.

— Померли: В Станїславові Софія Конкольняк, дочка лїкаря; — в Ряшеві Едвард Строка, професор тамошної семинариї учительскої, в 56-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— Справозданє дирекциї ц. к. II. ґімназиї в Перемишли за рік шкільний 1895/6 обіймає крім урядової части розвідку дра Григория Величка „Вплив вітрів на асиметрию долин річних всхідно-европейскої низини“. До тої розвідки долучена і карта всхідно-европейскої низини.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Мінїстерство зелїзниць оповіщує в справі принятя окінчених технїків для будови і служби при машинах: При ц. к. дирекциях державних зелїзниць і ц. к. зелїзних зарядах будівничих є до обсадженя більше число місць технїчних урядників при будові і удержаню шляху, а також при службі завідуваня поїздами і варстатами. Тї, що старають ся о такі місця, мають виказати ся: 1) австрийским горожаньством, 2) віком аж до 35 лїт, 3) сьвідоцтвом здоровля, 4) знанєм нїмецкої мови і евентуально другої мови краєвої, 5) честним житєм і 6) доказом, що покінчили технїчні студиї і зложили в одній з висших технїчних шкіл краєвих іспити державні або що узискали диплом. Приняте зараз наступає дефінїтивно з початковою платнею річно 800 зр. До тої платнї, крім квоти кватирункової 300 зр. системізованої для Відня, долучають ся ще з дотичною посадою звязані побічні доходи, а то особливо при заняттю коло будови нових зелїзниць додаток будівляний і на подорожи в квотї що найменше місячно 40 зр. По $1\frac{1}{2}$ річній вдоволяючій службі має старающий ся вигляди осягнути IX. клясу службову з платнею 900 зр. і кватировим в квотї 400 зр. для Відня. Аванс в тій службовій клясї наступає для окінчених технїків по кождім $1\frac{1}{2}$ роцї о 100 зр. аж до 1200 зр.; однак цїлком не виключене скорше осягненє посади інжeнїра з платнею 1300 зр. і 500 зр. кватирового в дорозї конкурсовій після дотеперішних результатів авансу. — Окінчені технїки з довшою технїчною практикою можуть бути приняті виимково також з висшою платнею. — Поданя остемпльовані на 50 кр., з долученєм документів: місця приналежности, метрикою хрещеня або родженя, як також окінчених студий технїчних, треба вносити до ц. к. Мінїстерства зелїзниць у Відни.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 липня. Президент мінїстрів ґр. Баденї виїхав до цїсарского Двору в Ішль.

Масава 29 липня. Вчера перед полуднем виїхали увільнені Менеликом італїяньскі плінники до Італії.

Цірих 29 липня. Розлючена на невикритих доси убийників товпа збурила яких дванайцять італїяньских господ. Войско мусїло робити порядок. Покалїчено баґнетом одного робітника і зранено також шість полїциянтів.

Льондон 29 липня. В процесї Джемзона засуджено вчера: Джемзона на 15 місяців арешту, майора Вілюґбі на 10, майора Уайта на 7, а Грея і полковника Уайта на 5 місяців арешту.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45 [1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольoго і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45 [8]	1·05 [9]	3·00 [10]	6·25 [8]

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Скольoго лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

як она? Нехай же тепер послухає, що тато скажуть.

Оттакі гадки, здавалось докторови, що він читає з еї лиця, коли она з почервонїлим лицем і з горячковим поспіхом сїла при машинї до шитя, бо взяла ся до тої роботи, коли він заєдно питав еї: Ернестино, що се вам? — а она не хотїла єму відповісти.

Аж ось отворили ся бічні двері і увийшов отець. Як чоловік, котрий супротив кождого держить ся форм чемности і поважаня, доки не має зовсїм певних доказів єго негідности, повитав він нашого доктора з веселою сердечностию і попросив его з собою до сусїдної комнати. — Пізнати по нїм зараз майора — подумав собі доктор і сьміючись в души пішов з ним.

Оба мужчини розмавляли досить довго з собою. Наконець отворили ся двері. В Ернестинї аж дух заперло. Ще лиш на силу що могла порушати машиною. Що тепер буде? Нахилила ся низенько над полотно, як би мусїла в нїм зовсїм докладно числити нитки. А серце їй мало не вискочило з радости, коли зачула, що батько вдоволений сьміє ся.

— Ернестино! — відозвав ся він веселим голосом мов тї дзвони в недїлю. — Ти маєш щось докторови сказати, не знаю, чи зробити єму якийсь докір, чи сказати так щось від серця; впрочім порозумійте ся самі з собою.

Тепер сидїли они вже поруч з собою. — А що-ж ти собі насамперед подумала? — питав еї доктор може вже який пятий раз.

— Я насамперед дуже злякла ся і подумала собі: От який легкодушний! Чи-ж не міг вже зачекати, доки не дістане досить гроший, чи мусїв таки конче заставляти.

— А відтак?

— А відтак щось так мене страшно вкололо в серце серце, бо я виділа, в що тім може бути і щось більшого: нещирість і нечестність.

— А опісля ти, розуміє ся, побігла до тата?

— Я опісля.... наплакала ся і, розуміє ся, все татови розповіла.

Він обняв еї і поцїлував.

— Віддай-же менї ту карточку. Дам еї зараз оправити в золоті рамцї.

Она схопила ся.

— Правда! Коли бо я вже не маю тої карточки. Але зажди хвильку!

Побігла до якоїсь скриночки і виймила звідтам щось блискучого.

— А то-ж що? Та-ж то мій перстїнь!

— А вже-ж, що твій. Нинї кінчив ся речинець і я мусїла его прецї викупити.

То була обручка. Він вложив еї їй на палець, на котрім она чудно виглядала. Відтак поцїлували ся з таким чувством, від котрого всяке слово тихне, з чувством безмежного змісту: приналежности до себе на віки.

І на тім кінчить ся істория чародїйної карточки.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Антікоголь єдино скуточно ділаюче средство навіть при **безустаннім налозі**, може бути без труду доданий, бо є без смаку і під ґваранциєю нешкідливий — **в наслідках певний.** Подяки вилічених стоять до диспозициї. Пачочка з приписом ужитя 3 зр., подвійна пачочка 5 зр. Надсилаючі суму з гори одержують товар franco. Правдиві лише: у **С. Кляйна,** аптикаря в Lugos Nr. 88 Угорщина. 42

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.